

8. Haydamaka O. Intehratyvna mystetska osvita - krok u maybutnye // Mystetstvo ta osvita, 2008, №4. [Integrative art education – step into the future].

9. Otych O. M. Mystetsvo u rozvytku individualnosti pedahoha: istorychnyy ta metodolohichnyy aspekty: monohrafiya / za nauk. red. I. A. Zyazyuna – Chernivtsi: Zelena Bukovyna, 2009. – 455s. [Art in development personality of the teacher: historical and methodological aspects: monograph on. nauk. red. I. A. Zyazyuna].

10. Vasilevska-Skupa L. P. Integralni yakosti pedagogichnoyi kulturi maybutnogo uchitelya muziki // Naukova konferentsiya vikladachiv i studentiv muzichno-pedagogichnogo fakultetu. – Vinnitsya: VDPU imeni M. Kotsyubinskogo, 2007. – S.8-12. [Integrated quality pedagogical culture of the future teachers of musics].

В статье освещено содержание понятия «сценически-образная культура» в контексте интеграции искусств. Проанализировано состояние исследуемой проблемы в педагогической теории и практике, определено цель и задачи, раскрыто сущностные признаки сценически-образной культуры в учебном процессе и влияние ее интеграционных компонентов на профессиональное становление будущих учителей музыкального искусства.

Ключевые слова: сценически-образная культура; интеграция; будущие учителя музыкального искусства; учебный процесс; актерское искусство; сценический образ; вокальное искусство; хореографическое искусство; художественное творчество.

The article deals with the meaning of «scenically-shaped culture» in the context of integration of the arts. The condition of the problem in educational theory and practice, defined goals and objectives, grounded essential features scenically-shaped culture in the classroom and the impact of integration components for professional formation of the future teachers of music. Formation scenically shaped culture proves the need for unity areas such as music, theater and choreography. Based on the definitions and ways of forming scenically shaped culture, this concept will be defined as an aspect of cohesion and integration vocal, acting and choreographic arts. The meaning of "scenically-shaped culture" includes using creativity to improve vocal stage, individual personal and professional qualities of the future teachers of music in the development of their spiritual, ethical and cultural values.

Scenically-shaped the culture of the future teacher of music understand how integral personal quality of former professional competence, capability and quality, creative and performing self-realization in the field of vocal art.

Keywords: scenically-shaped culture; integration; future music teachers; educational process; performing arts; stage image; vocal; choreography; artistic creativity.

УДК 378.4 :78

Матвеева О. О.

ПЕДАГОГІЧНА ДІАГНОСТИКА ЯК ЗАСІБ ВИЗНАЧЕННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ОСВІТНЬОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ ФАКУЛЬТЕТІВ МИСТЕЦТВ УНІВЕРСИТЕТІВ

У статті проаналізовано підходи закордонних та українських науковців до визначення сутності педагогічної діагностики в освітньому процесі. Визначено основні напрями діагностування в освітньому процесі факультетів мистецтв університетів, якими є: оцінювання результатів освітньої діяльності студентів (дидактична діагностика); вивчення індивідуально-психологічних особливостей з метою педагогічного впливу для підвищення якості освіти майбутніх учителів музичного мистецтва (педагогічна психодіагностика). Виявлено, основні відмінності, що знаходяться в площині оцінювання результатів освітньої діяльності студентів та організації освітнього процесу на засадах модульного навчання на музично-інструментальних та вокально-хорових дисциплінах. Запропоновано низку авторських діагностичних карток.

Ключові слова: педагогічна діагностика; результати освітньої діяльності студентів; факультет мистецтв.

Практика діяльності людини свідчить про те, що досягнення значних результатів неможливе без попереднього глибокого вивчення передумов, що забезпечують успіх нової справи, надають можливість заздалегідь з'ясувати всі обставини, від яких залежить результат. Чим складнішим є об'єкт дослідження, тим більш ретельного попереднього вивчення він вимагає. Таким, науково обґрунтованим, результативним засобом проникнення у сутність об'єкту або процесу є діагностування.

У вітчизняній і закордонній літературі є чимало публікацій, що свідчать про наявність великої кількості різновидів діагностичної діяльності. Поняття «діагноз» і «діагностика» вийшли за межі традиційних галузей – медичної й технічної – та фактично використовуються у будь-якій сфері людської діяльності. Звичайними стали такі терміни, як діагноз стану економічної системи, психодіагностика особистості, педагогічна діагностика навчальних досягнень тощо. Підкреслюючи універсальний характер діагностики, Л. Лінденбратен й Л. Наумов пропонують розуміти цей термін «... у гранично широкому тлумаченні. Мова йде про ефективну розумову діяльність людей при вирішенні будь-яких завдань, в основі яких лежать розмежування й розпізнавання подібних явищ» [6, с. 113].

У низці сучасних наукових розвідок досліджуються питання педагогічної діагностики (О. Колгатін, С. Мартиненко, Л. Савченко). Українські автори досліджують проблему якості вищої освіти як одну з провідних, що вирішується за допомогою залучення інструментарію педагогічної діагностики (К. Гнезділова, О. Матвєєва, О. Пинзеник). Закордонні науковці зосереджують свою увагу на таких аспектах: концептуальні питання педагогічної діагностики розглядаються у дослідженнях В. Аванесова, А. Белкіна, Б. Бітінаса, М. Боритко, П. Голубєва, Є. Михайличева; взаємодія педагогічної діагностики та кваліметрії відображена у дослідженнях С. Архангельського, Л. Ітельсона, А. Майорова, С. Сафонцева. Закордонні дослідники зосереджують свою увагу на таких аспектах освіти майбутніх учителів музики: концептуальних засадах освіти вчителя музики (Z. Helms, W. Sasher, K. Swanwick); оновленні змісту та впровадженні нових організаційних форм навчання (B. Danielsen, G. Yohansen); дидактичних питаннях освіти (F. Gandzel); інтеркультурній підготовці (R. Kafurke, G. Kleinen, P. Krakauer); інтеграції музики різних культур, культурній соціалізації (E. Georgii-Hemming); запровадженні активних методів навчання (P. Kahnik, T. Kivestu, A. Leijen). Однак, досліджень, що присвячені проблемі педагогічної діагностики як засобу визначення результатів освітньої діяльності студентів факультетів мистецтв не має.

Постановка завдання – здійснити теоретичний аналіз інструментарію педагогічної діагностики як засобу визначення результатів освітньої діяльності студентів факультетів мистецтв університетів.

Реалізація завдання статті потребує стислого огляду сутності поняття «педагогічна діагностика», що було запропоновано К. Інгенкампом «за аналогією з медичною й психологічною діагностикою у 1968 р. у межах одного наукового проекту» [65, с. 6]. Автор вважає, що у системі вищої освіти педагогічна діагностика має використовуватися у трьох формах:

- діагностика відбору до навчання у виші;
- консультаційна діагностика до вступу й під час навчання у виші;
- вимірювання успішності під час навчання у виші [5, с. 205].

Характерним для досліджень з педагогічної діагностики у період Радянського Союзу є розгляд цього поняття стосовно як до навчання, так і до виховання, у низці джерел, частіше – до виховання. На першому місці у діагностиці вихованості досліджуються моральні якості.

У дослідженнях російських науковців в останні десятиліття відзначається значне зростання уваги до проблеми педагогічної діагностики щодо результатів навчальної діяльності, відбувається формування термінології та методології педагогічної діагностики,

визнання педагогічної діагностики як невід'ємного компонента педагогічної діяльності, педагогічного процесу.

Досліджуючи місце педагогічної діагностики в освітньому процесі, науковці вважають, що вона є не тільки практикою «виявлення якості навчально-виховної діяльності, причин її успіхів або невдач, але й напрямом досліджень, що обслуговують цю практику» [2, с. 11]; діагностика є обов'язковим компонентом освітнього процесу, за допомогою якого визначається досягнення поставлених цілей [3]; сучасна педагогічна діагностика є цілком зрілою прикладною наукою, що є системою специфічної діяльності педагогів і педагогічних колективів, спрямованою на виявлення властивостей особистості, що є цікавими, з метою виміру результатів вихованості, освіченості й навченості [1]. Педагогічну діагностику визначають як компонент педагогічного процесу, як підрозділ педагогіки, як прикладну науку, як спеціальну галузь педагогіки, як особливий вид педагогічної діяльності.

Чимало науковців вважає, що термін «педагогічна діагностика» можна вживати у широкому значенні слова – це спосіб одержання випереджальної інформації про ефективність функціонування цілісної системи навчання [9] та у вузькому – один із системотворчих компонентів педагогічної діяльності [7].

У багатьох педагогічних дослідженнях уживається термін «психолого-педагогічна діагностика» (В. Афанасьєв, Н. Бордовська, Н. Кузьміна, О. Реан, А. Штаталов). Таке трактування значення процедур контролю й оцінювання освітнього процесу сприяло встановленню уявлень про органічну єдність і залучення до процесу навчання, виховання й особистісного розвитку, як педагогічної діагностики, так і всебічного вивчення психологічних характеристик особистості тих, яких навчають.

Заслуговує на увагу думка М. Євтуха, який вважає, що «в діагностику вкладають ширший і глибший зміст, ніж у традиційну перевірку знань та умінь учнів, яка переважно констатує результати, не з'ясовуючи причин їх виникнення. Діагностування ж розглядає результати у зв'язку зі шляхом і засобами їх досягнення, виявляє тенденції, динаміку формування продуктів навчання, тому включає контроль, перевірку, оцінювання, накопичення статистичних даних, їх аналіз, виявлення динаміки тенденцій та прогнозування подальшого розвитку подій. Саме тому контролювання, оцінювання знань, умінь та навичок включаються в діагностування як необхідні складові компоненти» [4, с. 42].

Грунтуючись на цих двох позиціях вважаємо, що педагогічна діагностика в освітньому процесі факультетів мистецтв університетів має реалізовуватися у двох напрямках: для оцінювання результатів освітньої діяльності студентів (дидактична діагностика); для вивчення індивідуально-психологічних особливостей студентів з метою педагогічного впливу для підвищення якості освіти майбутніх учителів музичного мистецтва (педагогічна психодіагностика). Також вважаємо, що однією з ознак діагностичної діяльності в освітньому процесі, тим, що відрізняє педагогічну діагностику від контрольних процедур є її корекційна функція, завдяки якій відбувається педагогічний вплив, корекція освітнього процесу з наступним виявленням тенденцій розвитку та його прогнозування.

У процесі експериментального дослідження було виявлено основні відмінності, що знаходяться у площині оцінювання результатів освітньої діяльності студентів факультетів мистецтв та організації освітнього процесу на засадах модульного навчання. Розглянемо їх.

Загальновідомо, що найбільш об'єктивним методом дидактичної діагностики є тестування. На музично-теоретичних дисциплінах після вивчення окремої теми або розділу результати тестування надають викладачеві інформацію про рівень знань та умінь студентів. Застосування цього методу на музично-інструментальних та вокально-хорових дисциплінах, основною діяльністю яких є формування виконавських навичок, має свої особливості, оскільки результатом їх опанування є індивідуальна інтерпретаційна версія музичного твору. Зрозуміло, що на цих заняттях більшість часу відводиться на формування виконавських умінь, відточування технічних прийомів, виконання музичних творів і зовсім невелика частка залишається на визначення бази знань, якими володіє студент для створення інтерпретаційної версії.

Практика проведення занять з «Основного музичного інструменту» свідчить, що між виконавськими вміннями, що необхідні майбутньому вчителю музичного мистецтва, та знаннями відсутній безпосередній зв'язок. У такому випадку порушується цілісність розуміння художнього змісту музичного твору, що не сприяє особистісно-художньому самовираженню, призводить до значних втрат у створенні інтерпретаційної версії. Отже, змістом занять з музично-інструментальних та вокально-хорових дисциплін є формування вузькоспеціальних виконавських умінь, а, викладання цих дисциплін має авторитарний характер, що орієнтує майбутнього вчителя музичного мистецтва на відповідність його виконавської версії заданому викладачем інтерпретаторському зразку. Така навчальна діяльність не сприяє належному розвитку самостійності, активності, творчій ініціативі, не дозволяє студентові формувати творчу професійну позицію, накопичувати особистісний музично-творчий досвід. Розширення фонду спеціальних знань відбувається повільно й неефективно, оскільки немає музично-пізнавальної, пошукової діяльності, яка забезпечує їх зв'язок з комплексом виконавських умінь.

Вважаємо, що у процесі розучування музичного твору необхідно застосовувати тести для самодіагностування студентами наявних знань для декодування тексту музичного твору. Виконання різних видів творчих завдань (есе, презентацій, колективних проєктів) надасть можливість студентові за допомогою вербальних, візуальних засобів, пошуково-аналітичної діяльності адекватно розшифрувати музичні образи, наблизити свою інтерпретаційну версію до композиторського задуму.

Оскільки за модульною організацією освітнього процесу навчальний матеріал має складатися з дрібних порцій інформації, кожна з яких становить навчальний крок, особливістю музично-інструментальних та вокально-хорових дисциплін є покрокове вивчення музичного твору з одночасним формуванням виконавських умінь та навичок, актуалізацією музично-естетичних знань. Необхідність вимірювання рівня музично-естетичних знань у результаті засвоєння програм модулів припускає поточне тестування, де галуззю тестування є програма, що виконується студентом. Отже, кожен студент має тестуватися за тією програмою, яку він виконує, тобто галузі тестування, відбиті у тесті, мають охоплювати твори програми. Довжина навчального кроку залежить як від матеріалу, після вивчення якого необхідно відповісти на контрольні запитання, так і від рівня сформованості певних виконавських навичок.

Тестування знань на музично-інструментальних та вокально-хорових дисциплінах має свої особливості. По-перше, якщо поточне тестування за будь-якою навчальною дисципліною припускає вимірювання рівня засвоєння змісту її розділу або теми, що вивчали всі студенти, то під час модульного контролю, зі спеціальних дисциплін кожен студент виконує «свою» програму, а отже й тести мають охоплювати різні твори, що, як правило, не повторюються; по-друге, обмежений час заняття не завжди дозволяє викладачеві повністю викласти знання про предмет вивчення (музичний твір), про систему понять, особливостей і закономірностей виконання того або іншого музичного твору, тому, більше часу необхідно відводити на самостійне опрацювання студентом необхідної інформації, за допомогою надання інформаційного й аудіо- супроводу, методичного керівництва й організації ефективного зворотного зв'язку завдяки застосуванню інструментарію педагогічної діагностики (тестування, опитування, написання есе, підготовки презентацій, самодіагностування тощо). Таким чином, забезпечується реалізація індивідуальної траєкторії навчання, де студентові надається можливість самостійно засвоїти теоретичний матеріал, проводити самодіагностування для досягнення поставлених індивідуальних цілей навчання, створення власної інтерпретаційної версії. Оскільки кожна діяльність має свою структуру, застосування різних методів педагогічної діагностики має бути регламентовано етапами розучування музичного твору.

Більшість дослідників (Л. Арчажникова, А. Каузова, Г. Падалка та ін.) визначають три етапи розучування музичного твору, де другий етап може розподілятися на два для більш точного формулювання завдань діяльності; завдання етапів і засоби їх виконання у різних науковців є дуже близькими за змістом; завдання, у своїй більшості, спрямовані на

дослідницько-аналітичну діяльність, у той час, як практичне засвоєння музичного тексту завдяки формуванню виконавських умінь визначено недостатньо чітко; дослідники не виокремлюють музично-естетичні знання, що необхідні для вивчення музичного твору; недостатньо прослідковується взаємозв'язок між засвоєнням музично-естетичних знань та формуванням виконавських умінь та навичок.

У модульній організації освітнього процесу дрібна структурна частина, що відповідає конкретній меті діяльності, називається «елементом». Таким чином, кожний музичний твір є «структурним елементом програми», що «має загально визнану змістову значущість й на його основі складається тестове завдання для педагогічного вимірювача» [8, с. 108]. Отже, процес вивчення музичного твору умовно можна розподілити на такі етапи: 1) повторення вже відомого (у нашому випадку наявність та визначення музично-естетичних знань та комплексу технічних умінь – пропедевтичне тестування та читання з аркушу нового музичного твору), на основі результатів яких має вивчатися новий твір та нова інформація, 2) розбір та вивчення на пам'ять нового музичного тексту із засвоєнням нової інформації, 3) необхідний час на осмислення доцільності засвоєння нової інформації, її прикладного значення, час, коли відбувається «перехід» умінь у навички.

У навчальний процес факультету мистецтв для оцінювання рівня музично-естетичних знань студентів на музично-інструментальних та вокально-хорових дисциплінах було впроваджено розроблені авторські діагностичні картки, а саме: діагностична картка музично-виконавського розвитку студента; діагностична картка оцінювання творчої роботи (презентація, колективний проект); діагностична картка оцінювання есе. Для складання тестів з дисципліни «Основний музичний інструмент (фортепіано)» було розроблено Бланк експертизи знань, де структуровано необхідний матеріал, яким має володіти майбутній учитель музичного мистецтва, сформований у розділи, теми, питання.

Свої особливості має організація проведення педагогічної психодіагностики на факультетах мистецтв. Для визначення індивідуально-психологічних особливостей студентів як суб'єктів музично-педагогічної діяльності ми застосовували стандартизовані діагностичні методики, малоформалізовані методи й аналіз продуктів діяльності студентів. На початку застосування психодіагностичних методик проводили експертизу психологами і викладачами критеріїв відхилень – який рівень відхилень можна вважати несуттєвим, який заслуговує на особливу увагу або є критичним. Важливим для об'єктивності цього процесу є обґрунтування своєї думки, оскільки викладачі, які проводять діагностування, мають розуміти зміст психологічних процесів, що досліджуються. Також проводили консультування з психологами за результатами діагностування індивідуально-психологічних особливостей студентів, взаємин у студентських групах та, відповідно до результатів діагностування, проведення корекційних заходів.

У навчальний процес факультету мистецтв для визначення індивідуально-психологічних особливостей студентів, окрім психодіагностичних методик, було впроваджено авторські діагностичні картки, а саме: діагностична картка для аналізу пізнавальної та поведінкової сфер студента; бланк соціометричного опитування групи про взаємини студентів; діагностична картка спостереження за групою (для кураторів); діагностична картка аналізу педагогічної діяльності студента-практиканта.

Отже, можна зробити висновок, що особливості застосування інструментарію педагогічної діагностики для визначення результатів освітньої діяльності студентів факультетів мистецтв університетів виявляються на практико-орієнтованому рівні у двох напрямках: проведення дидактичної діагностики, з метою визначення результатів освітньої діяльності студентів на музично-інструментальних та вокально-хорових дисциплінах; проведення процедур педагогічної психодіагностики для вивчення індивідуально-психологічних особливостей студентів з метою педагогічного впливу для підвищення якості освіти майбутніх учителів музичного мистецтва.

Література

1. Аванесов В. С. Определение предмет и основные функции педагогической диагностики / В. С. Аванесов // Педагогическая диагностика. – 2002. – № 1. – С. 41–43.

2. Битинас Б. П. Педагогическая диагностика: сущность, функции, перспективы // Советская педагогика. – 1993. – №2 — С. 3-13.
3. Голубев Н.К. Диагностика и прогнозирование воспитательного процесса [Текст] / Н.К.Голубев. – Л., 1988. – 156 с.
4. Євтух М. Б. Інноваційні методи оцінювання навчальних досягнень : моногр. / М.Б. Євтух, Е. В. Лузік, Л. М. Дибкова. – К. : КНЕУ, 2010.–248 с.
5. Ингенкамп К. Педагогическая диагностика / К. Ингенкамп; [пер. с нем. М. Н. Рассказова].– М. : Педагогика, 1991.– 240 с.
6. Линденбратен Л. Д. Медицинская рентгенология / Л. Д. Линденбратен, Л. Б. Наумов. – Медицина., 1983. – 322 с.
7. Сафонцев С. А. Образовательная квалиметрия как фактор повышения эффективности контроля качества процесса обучения : дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.01 / С. А. Сафонцев. – М., 2006. – 416 с.
8. Хуторской А. В. Современная дидактика: учеб. пособ. / А. В. Хуторской. – М. : Высшая школа, 2007. – 639с.

Reference

1. Avanesov V. S. Opredeleniye predmet i osnovnyye funktsii pedagogicheskoy diagnostiki / V. S. Avanesov // Pedagogicheskaya diagnostika. – 2002. – № 1. – S. 41–43.
2. Bitinas B. P. Pedagogicheskaya diagnostika: sushchnost', funktsii, perspektivy // Sovetskaya pedagogika. – 1993. – №2 — S. 3-13.
3. Golubev N.K. Diagnostika i prognozirovaniye vospitatel'nogo protsessa [Tekst] / N.K.Golubev. – L., 1988. – 156 s.
4. Evtukh M. B. Ínnovatsíyní metodi otsínuyuvannya navchal'nikh dosyagnen' : monogr. / M. B. Êvtukh, Ye. V. Luzík, L. M. Dibkova. – K. : KNEU, 2010.–248 s.
5. Ingenkamp K. Pedagogicheskaya diagnostika / K. Ingenkamp; [per. s nem. M. N. Rasskazova].– M. : Pedagogika, 1991.– 240 s.
6. Lindenbraten L. D. Meditsinskaya rentgenologiya / L. D. Lindenbraten, L. B. Naumov. – Meditsina., 1983. – 322 s.
7. Safontsev S. A. Obrazovatel'naya kvalimetriya kak faktor povysheniya effektivnosti kontrolya kachestva protsessa obucheniya : dis. ... d-ra ped. nauk : 13.00.01 / S. A. Safontsev. – M., 2006. – 416 s.
8. Khutorskoy A. V. Sovremennaya didaktika: ucheb. posob. / A. V. Khutorskoy. – M. : Vysshaya shkola, 2007. – 639s.

В статье проанализированы подходы зарубежных и украинских учёных к определению сущности педагогической диагностики в образовательном процессе. Определены основные направления диагностирования в образовательном процессе факультетов искусств университетов: оценивание результатов образовательной деятельности студентов (дидактическая диагностика); изучение индивидуально-психологических особенностей с целью педагогического влияния для повышения качества образования будущих учителей музыкального искусства (педагогическая психодиагностика). Выявлено основные отличия, которые находятся в плоскости оценивания результатов образовательной деятельности студентов и модульной организации образовательного процесса на музыкально-инструментальных и вокально-хоровых дисциплинах. Предложен ряд авторских диагностических карточек.

Ключевые слова: педагогическая диагностика; результаты образовательной деятельности студентов; факультет искусств.

The approaches of foreign and Ukrainian scientists to the definition of the essence of pedagogical diagnostics in the educational process are analyzed in the article. The main directions of diagnosing in the educational process of the faculties of the arts of universities are determined: assessment of the results of students' educational activity (didactic diagnostics); The study of

individual psychological characteristics for the purpose of pedagogical influence to improve the quality of education of future teachers of musical art (pedagogical psychodiagnostics). The main differences that are found in the evaluation of the results of students' educational activities and the modular organization of the educational process on musical instrumental and vocal-choral disciplines are revealed. A number of author diagnostic cards is offered.

Keywords: pedagogical diagnostics; Results of students' educational activities; Faculty of Arts.

УДК 378.011.3 – 051:78]:791

Мельник О. П.

ОСНОВНІ СТАДІЇ ТА ПРИНЦИПИ ПІДГОТОВКИ МУЗИЧНО-ПРОСВІТНИЦЬКОГО ЗАХОДУ МАЙБУТНІМ УЧИТЕЛЕМ МУЗИКИ

У статті розкривається актуальне питання сучасної музичної освіти, яке стосується підготовки студентів вищих музично-педагогічних навчальних закладів до здійснення музично-просвітницької діяльності в контексті суспільно значущої складової їх майбутньої професії. Автор статті розглядає розповсюджену форму музичного просвітництва в загальноосвітній школі – проведення музично-просвітницького заходу, аналізує стадії його підготовки, розкриває головні принципи його створення та реалізації.

Ключові слова: музично-просвітницький захід, учитель музики, сценарій, принципи підготовки.

Модернізація сучасної освітньої галузі, що зумовлена процесами світової інтеграції та глобалізації, спрямована на підвищення конкурентоспроможності, професіоналізму педагогічних кадрів, зокрема й педагогів мистецьких дисциплін. Останнім часом особлива увага у фаховій підготовці майбутніх учителів музики приділяється суспільно значущій – просвітницькій складовій професії. Адже процес залучення шкільної молоді до вивчення високохудожніх творів музичного мистецтва відкриває незмірні можливості у формуванні світобачення, національних і духовних цінностей, розвитку інтелекту та креативного мислення сучасного підростаючого покоління. У зв'язку з цим суттєво актуалізується проблема підготовки вчителів музики, здатних якісно здійснювати просвітницьку роботу.

Аналіз наукової літератури з проблеми підготовки музично-просвітницьких заходів дозволяє стверджувати, що в музичній педагогіці вона представлена досить фрагментарно та висвітлює загальні положення щодо здійснення музично-просвітницької роботи. Зокрема, специфіка проведення різних форм музично-просвітницької роботи серед учнівської молоді відображена у працях Б. Асаф'єва, Н. Гродзенської, Д. Кабалецького, В. Шацької. Різні положення з означеної проблеми містять праці Л. Арчажникової, Л. Кожевникової, Є. Куришева, Г. Падалки, С. Феруз, І. Феруз, О. Щолокової та ін. Дана проблема досить широко висвітлена сучасними авторами у працях з дозвіллезнавства та режисури естради й організації масових видовищ. Серед них відзначимо праці: В. Бочелюк, А. Житницького, В. Зайцева, А. Обертинської, В. Айзенштадта, Н. Яременко та ін. Разом з тим, недостатня розробка проблеми підготовки музично-просвітницького заходу майбутніми вчителями музики свідчить про актуальність подальшого вивчення.

Як відомо, основою будь-якого музично-просвітницького заходу є *сценарій*, створення якого вимагає від майбутнього вчителя музики неабияких зусиль. Але написання подібних сценаріїв виходить за межі його компетентності, оскільки є пріоритетним напрямком роботи професійних сценаристів, режисерів, організаторів дозвілля. Ситуація ускладнюється й тим, що подібний сценарій передбачає поєднання одразу декількох видів діяльності – розповіді, виконання музичних творів, залучення аудиторії до ведення діалогу, перегляду відеоряду, які мають бути скоординовані й органічно поєднані в одному заході. Адже саме «добре підготовлений і продуманий позакласний захід, – за словами М. Гордої, –